

КАКЪ ХОРАТА ПОБЕДИХА ПЛАНИНАТА

Настъпила есен, студъ започналъ да сковава земята.

— Слушай, жено, — казалъ чичо Стою, — я стъкни малко огънь, та хемъ ние кафенце да си сваримъ, хемъ децата да се огрѣятъ.

— Нѣма клечка дърва, — отговорила чина Стоювица.

— Тю, да се не види, пакъ за дърва ще трѣбва да се ходи, — въздъхналъ той, яхналъ магаренцето и — право при планината.

— Дай малко дръвца да се поогрѣемъ, — режълъ ѝ чичо Стою и посѣгналъ къмъ бравата.

— Не давамъ, — отвърнала гордо планината.

— Хайде, не се шегувай, — усмихналъ се той плахо. — Децата мръзнатъ, какъ ще се върна безъ дърва?

— Не знамъ, — навъсила се планината и мъгли плъзнали по високитѣ ѝ върхове. — Изсѣкохтеми политѣ до дръвче, нѣма де на сѣнчица да се посѣдне вече.

Молилъ я чичо Стою, плакълъ — нищо. Седналъ най-сатне и се замислилъ. Мислилъ, мислилъ, — самъ човѣкъ какво може да намисли? Гледа — яхналъ магаренцето си, иде и съседътъ му чичо Иванъ.

— Добъръ день, бай Стою.

— Добъръ день, бай Иване.

— За какво си дошълъ, за дърва ли?